

προνοία διηυθετημένων εἰς τὰ θεωρεῖα τοῦ κοινοῦ, καὶ ὁ πρὸ τῆς ἐνάρξεως μεγάλωφνος διάλογος τῆς κ. 'Ροζοῦς ἀπὸ τοῦ θεωρείου, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς, μετὰ τοῦ Στεφανίδου, ἦσαν οἱ μόνοι χρωματισμοί, καὶ ἐκείνοι ὡχροὶ καὶ παροδικοί, τῆς ἄχρου φυσιογνωμίας τῆς συνειδήσεως.

Κουτρούλης.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Λαμβάνομεν τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνχιγνώσκομεν, κατὰ σειράν ἐν τῇ 'Ωρα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν προβιβάσθέντων.

Εἰς τὸ τέλος βλέπομεν ὅτι προβιβάσθησαν κατ' ἐκλογὴν οἱ κύριοι Μκυροδήμος, Τρκυλός, Μκυροσπούλος καὶ Κουδοχάς, ὡς «δικριθέντες ἐπὶ στρατιωτικῇ ἀρετῇ.»

Καὶ μὲς ἔρχεται ὁ πειρασμός νὰ ἐρωτήσωμεν :

— Μήπως οἱ ἄλλοι, περὶ ὧν δὲν φέρεται λόγος τοῦ προβιβάσμοῦ των, προβιβάσθησαν ὡς «δικριθέντες ἐπὶ στρατιωτικῇ κακίᾳ;»

Ἡ δολοφονία τοῦ Σουλτάνου 'Αζίζ ὀνομάσθη αὐτοχειρία.

Ἡ δολοφονία τῶρα τοῦ ἁρμενίου 'Ικτροῦ Κιτσιπιάν ὀνομάσθη πάλιν αὐτοχειρία.

Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἔχασε τὴν σημασίαν τῆς παρὰ τοῖς Τούρκοις καὶ σημαίνει ἀπλούστατα ἑτεροχειρίαν.

Σεμνὴ φρασεολογία ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ σεμνοῦ Αἰῶνος.

τὴν αἰθουσαν τῆς Νομικῆς σχολῆς, ὅπουθεν ἐξήρχετο ὁ ἀπερίγραπτος θόρυβος. Μετ' ὀλίγον δευτερόλεπτα βεῦμα σπουδαστῶν κατεπλημύρισε τὰ προπύλαια καὶ τὴν πλατεῖαν. Κραυγαὶ ἄγριοι, φυσιογνωμίαι ἡλλοιωμέναι, πρόσωπα αἵματωμένα, μαγκούρες εἰς τὸν ἄέρα, πιστόλια, γιουχαῖσμοι, καταπληκτικαί, πνεύματα εἰς τὸν Σωκράτη τρομερὸν καὶ λυπηρότατον θέαμα· δὲν ἠδύνατο νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Μὲ μίαν ὥθησιν ἐκ τῶν ὀπίσω κατέπεσε μετὰ πολλῶν ἄλλων κάτω τῆς μαρμαρίνης κλίμακος. Τὰ ἐνδύματα καὶ ὁ πῆλός του ἦσαν εἰς ἄθλιον κατὰστασιν· μίαν μαγκούραν ἐμέτρησε κατὰ λάθος τὰ νῶτά του. Τέλος κακὴν κακῶς ἐφθασε μέχρι τῆς ὁδοῦ καὶ διηυθύνθη ὑπὸ τὸ κράτος μυρίων ἀπέλπιστικῶν καὶ λυπηρῶν συλλογισμῶν εἰς τὸ Εὐνοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ 'Αλκιβιάδης δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη. Μετ' ὀλίγον φθάνει καὶ τῷ διηγέτῃ τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων τῆς 'Ελλάδος· ἡ διήγησίς του συνεπλήρωσε πλέον τὰς ἀλγεῖνας ἰδέας τοῦ Σωκράτους· ἦσαν σταγόνες κωνείου ὑπερεκχειρίσασθαι τὸ πλῆθος ἡδὴ ποτήριον αὐτοῦ.

'Αλκιβιάδη! λέγει βράτως καὶ μὲ τόνον ἀπογοητευομένου ἀνθρώπου, ετοίμασε τάχιστα τὰ πράγματα! ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἀνχωροῦμεν δι' Εὐρώπην.

Τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ἀνεχώρουν ἐφ' ἀμύξης εἰς Πειραιᾶ. Φθάσκοντες εἰς τὰς κλασσικὰς μεταβάλλας, κατέ-

— Πρόκειται περὶ τοῦ φόνου τοῦ ἱκτροῦ Κιτσιπιάν, γενομένου θύματος χαρμενίου, καὶ τοῦ φόβου τῶν Ἀρμενίων ἱκτρῶν μήπως καταστῶσι παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς ὑποποιοί, «ὅτι εἰσέρχονται ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν χαρμενίων αὐτῶν οὐχὶ ὅπως μόνον παράσχωσι τὴν ἱκτρικὴν αὐτῶν συνδρομήν, ἀλλ' ἵνα ὡς ὁ κώκυξ ἐν ξένῃ καλιᾷ τὰ ὡὰ αὐτῶν ἀποθέσωσι, ἀναπληροῦντες παρὰ ταῖς ὀθωμανίσαι τοὺς κατ' ἀνάγκην ὑπὲρ τὸ δέον δι' αὐτὰς ἐγκρατεῖς συζύγους των.»

Πῶς φαίνεται ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν αὕτη ἐγκράτεια τοῦ σεμνολόγου Αἰῶτος εἰς τὸν εὐνοῦχον Λεβιζάν τῆς Κλεισῆς!

Τὴν πικρελοῦσαν Δευτέραν ἐπινέκαμψαν ἐπὶ τέλους διὰ τοῦ περουμενίου τῆς Κερκύρας, προσερχόμενοι ἐκ Μκυροβουνίου, οἱ ἀγκητοὶ μὲς συμπολιταὶ 'Ιωάννης Πατρίκιος καὶ 'Ιωάννης Καμπούρογλου, φέροντες τὸ παράσημον Δανιὴλ δ' ἰδέσθαι. Συμμετέσχον οἱ γενναῖοι ἄνδρες ὅλων τῶν μακυροβουνιωτικῶν ἀγώνων, πολεμήσαντες ἀδιαφόρως, Τούρκους, Αὐτριακοὺς, Ἀλβανικοὺς, Συνδέσμους, ξηρὰν ἐπὶ τέλους καὶ θάλασσαν, χερί μετ' ἑσέ μετὰ πικληκάρια τῶν Μαύρων Ὁρέων, πικληκάρια αὐτοὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Φακῆς. Τοὺς ἠκολούθει ὁ φίλος ὑποπρόξενος κ. Α. Λεονάρδος, ἀπικρατοφρόνητος αὐτός, ὅτε ὑποπροξενεύσας τοῖς φίλοις τὸ παράσημον.

Κατὰ τὰς ἐκ Σύρας εἰδήσεις μὲς οἱ διωγμοὶ τῶν μακκαριστῶν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ὁρθόδοξων ἐξακολουθοῦν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως περιορίζονται καταδιώκοντες τὰ πνεύματα τῶν μακκαριστῶν — καὶ ὁ Θεὸς ξέουσι τί ὑδαρὴ πνεύματα εἶναι — καθόσον τὰ εὐλαβῆ αὐτῶν σώ-

θησαν καὶ διέταξαν μίαν λεμωνάδα.

Κατὰ κακὴν τύχην ὅμως εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἐν ἀποσπασμα χωροφυλάκων. Ὁ Ἐνωμοτάρχης ἀσκαρδευομένη περετήρει τὸν 'Αλκιβιάδην. Εἶχεν ἐκδράμει μετὰ τοῦ ἀποσπασματός του μέχρις Ἐλευσίνος πρὸς καταδιώξιν ἐνὸς φυγοδίκου, ἐνθα ἔμαθε ὅτι ὁ φυγοδικὸς εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις. Μετὰ τινὰ στιγμήν στραφεὶς πρὸς τοὺς στρατιώτας λέγει: Μωρὲ αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς! μοῦ ξύρισε καὶ τῆς μουστάκης του! Τί τοὺς φυλάτε μωρὲ ἀκόμη; βαρεῖτέ τους!

Οἱ χωροφύλακες ὤρμησαν ἄγριοι καὶ τοὺς ἐκτύπων διὰ κοντακίων καὶ λογχῶν ὑδρίζοντες συνάμα. Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ 'Αλκιβιάδης ἦσαν πλέον ἡμιθνητοί· ἀλλ' οἱ χωροφύλακες μὴ ἔχοντες πολλὴν συμπάθειαν πρὸς ζῶντας ἀνθρώπους, ἐρέμασαν ἐκ τῶν ποδῶν τὸν Σωκράτη ἀπὸ τινος δένδρου καὶ ἤναψαν ἄχυρα κάτω πλησίον τῆς κεφαλῆς του διὰ νὰ τὸν πνίξουν διὰ τοῦ καπνοῦ.

Τὸν δὲ 'Αλκιβιάδην τὸν ἔθεσαν ἐντὸς σάκκου καὶ τὸν ἐκύλιον κατὰ γῆς γελῶντες καὶ λακτίζοντες κατὰ σειράν.

Μετ' ὀλίγον δύο ψυχαὶ ὡς μελαναὶ στικαὶ ἀρίπταντο πρὸς τοὺς Οὐρκανοὺς ἀποκομίζουσαι τὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ τῆς μετὰ δύο χιλιάδας ἐτῶν προόδου τῆς πατρίδος των.

Βιέννη, τῇ 8 ἑβρῶν 1882.

ΤΕΛΟΣ.

ματα ἐτρούπωσαν εἰς τὰς τρούπας των, ἕως οὗτου παρέλθῃ ἡ ὀργή τῶν γάτων.

Τί ἀστεῖος αὐτός ὁ κ. Καλλιγᾶς; Διὰ τοῦτο ἐπέμεινεν ὅπως ἡ μεταβολή τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἀρξῇται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου, διότι τὴν ἡμέραν αὐτὴν συπιπτεν ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Ἀγαργύρων.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας κανενὸς ὑπουργοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀκούεται τόσον, ὅσον τὸ τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

Διὰ τοῦτο πολὺ δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἥρωας τῆς δεκάρας!

Πολὺ ἀγρίως ἐπιτίθεται ὁ κόσμος κατὰ τοῦ κ. Καλλιγᾶ.

Νομίζομεν ὀλίγον ἄδικον τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔκαμεν ὅ,τι δὲν κατῴρθωσεν οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐφερὲν ἰσοζύγιον εἰς τὸν προϋπολογισμόν. Ἐπαρουσίασε δὲ καὶ περίσσευμα.

Ἦτο λοιπὸν ἡ εὐεργετικὴ του.

Καὶ ἐλλείψει ἀργυρῶν νομισμάτων, ἔπесαν εἰς τὸν δίσκον του πεντάραι καὶ δεκάραι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ κτλ.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σύρου: Ὁ ἱατρὸς τοῦ ἐντεῦθεν διελθόντος Γαλλικοῦ πολεμικοῦ, νοσήσας ἐκ πυρετοῦ, ἐστάλη παρὰ τοῦ κ. Πλοιάρχου εἰς τὸ ἐνταῦθα Δημότ. Νοσοκομεῖον πρὸς νοσηλείαν. Τὴν νύκτα ὅμως, ἐν τῇ παραρροῇ του, ἡ καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ του, διότι ἀντὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, ἡ νὰ τὸν πέμψουν εἰς τι Ξενοδοχεῖον ὑπὸ ἐπίβλεψιν, τὸν ἔπεμψαν εἰς κοινὸν Νοσοκομεῖον, διαλαθὼν τοὺς θυρωροὺς, ἠνέωξε τὴν θύραν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐξεδύθη καὶ πεσὼν ἐπνίγη αὐτόχειρ γενόμενος.

Κύριος εἶδε τώρα πόσα θὰ μᾶς ψάλλουν τὰ Εὐρωπαϊκὰ φύλλα, ὅτι τὸν αὐτοχειριάσαμεν ἡμεῖς.

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

I

Ἀπόδοσις εἰς Ὁδησσόν.

Εἶχον καὶ ἄλλοτε ἐπίσκεφθῇ τὴν Ὁδησσὸν καὶ ὅμως τὴν φορὰν αὐτὴν, ἀγνοῶ διατί, διεβιβρωσκόμην ὑπὸ ἀνυπομονησίας ὅπως πατήσω τὸ ἐδαφὸς τῆς. Ἰσως διότι καλοῦ φίλου ἡ φιλοξενία μοὶ ὑπέσχετο λίαν εὐάρεστον τὴν ὀλιγοήμερον αὐτόθι διατριβὴν μου.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν θέσιν μου αἰσθανομένου ἐντὸς μου χοροπηδῶσαν κολοσσιαίαν φρενητιῶσαν ἀνυπομονησίαν καὶ βλέποντος περὶ ἐμὲ μετὰ τόσου φλέγματος καὶ ἡρεμίας τελουμένων τοὺς τύπους τῆς ῥωσικῆς ἀστυνομίας, ἥτις διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τινα τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ ῥωσικοῦ ἐδάφους, κρίνει ἀναγκαῖον νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὸν μὲν

ὑπὸ τὰς ὀχληροτάτας τῶν ἀνακριτικῶν ἐρωτήσεων καὶ ἱατρικῶν ἐξετάσεων, τὸ δὲ διαβατήριόν του ὑπὸ τὴν πίεσιν τριῶν διαφόρων σφραγίδων καὶ τὸ μουντζουρωμα τριῶν διαφόρων ὑπογραφῶν, τὰς ὀχληροτάτας τῶν καταλήξεων ἐπιδεικνυμένων, ἐν ᾧ δηλ. ἡ βίσις ἡ ὄψοσις, καὶ τὰς ἀηδεστάτας τῶν τσιφρῶν.

Διὸ καὶ ὅταν διέβην καὶ τὸ καθαρτήριο τοῦ τελωνείου καὶ ἡσθάνθην ἐμαυτὸν ἐλεύθερον, συνεκινήθην μέχρι μυχιαστάτων καὶ ἐδόξασα τὸν Πλάστην μετὰ κατανύξεως μάρτυρος τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Καὶ ἵνα ἐξακολουθήσω ἴσως πραγματοποιῶν τὴν παρομοίωσιν μου ταύτην, χωρὶς νὰ εὐτρεπισθῶ ἢ νὰ λουσθῶ καὶ νὰ ξυρισθῶ, ὡς ἄνθρωπος, ἔσπευσα νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ φίλου μου, ὡς ἡμῖν, ταξειδιώτης.

— Ὅλα καλὰ, μοὶ εἶπεν ὁ καλὸς φίλος ἀφοῦ θερμότητά με ἐνηγκαλίσθη, ὅλα καλὰ, ἀλλὰ τὸ καπέλο αὐτὸ νὰ τὸ βγάλῃς.

Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ προσεβλήθην ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἐνόμισα ὅτι ὁ πῖλός μου ἀπερρίπτετο οὕτω ἀπανθρώπως ὡς ὑπερῆλιξ καὶ ἀμέσως ἀποκαλυφθεὶς ἔρριψα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐπιθεωρητοῦ. Ἦτο νεώτατος ὅμως. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γηράσῃ ἐντὸς τόσον βραχέος διαστήματος, ἐνῶ μόλις ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐξ Ἀθηνῶν εἶχε τελέσει ἐν τῷ πιλοπωλείῳ Καντόρου καὶ Κασδόνη τοὺς μετὰ τῆς κεφαλῆς μου γάμους του καὶ ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου διῆλθε τὴν σελήην τοῦ μέλιτος. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἐδείχθη τρυφερώτατος τῶν νεογάμων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀποχωρισθεὶς τῆς ξανθῆς λατρευτῆς του καὶ τοῦτο εἶχε πως καταβάλλει καὶ ρυτιδῶσει, ἂν θέλετε, αὐτόν· ἀλλ' οὐχ ἦτο πᾶντοτε νεώτατος ἐτι, ἀπαρμιλλοῦ μελαγχροίνου χρώματος, πλατύγυρος, ὡς ἐὰν ἐστέγαζε τὴν κεφαλὴν ἀρτίστα ἱταλοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν αὐστηρὰν ταύτην ἐξέτασιν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐννοήσω τὸν λόγον τῆς ἐκδηλωθείσης ὑπὸ τοῦ φίλου μου ἀντιπαθείας πρὸς αὐτόν, ἀποτόμως πως ἠρώτησα:

— Μὰ τί ἔχει, ἀδελφε, τὸ καπέλλο μου;

— Βρὲ βγάλτην ἀποκεῖ αὐτὴ τὴν ταρατσα μὴ σὲ πᾶρουν γιὰ μηδενιστή... Εἶσαι ὅσον συνωμότης μελοδράματος.

Μοὶ ἤρχοντο γέλωτες, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρὰ φρικίασις συγχρόνως. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διέβησαν ὡς ἀστραπὴ ἡ Σιβηρία καὶ ὅλαι αἱ σκυθικαὶ στέππαι.

— Ἄν εἶνε, ἀδελφε, ἀπὸ τὸ καπέλλο... τὸ βγάξω, ἐπιθύρῃς...

— Βεβαίᾳ ἀπὸ τὸ καπέλο, ἀπὸ τὸ καπέλο βέβαια. Τί νομίζεις; Ἐ, φιλαράκο, δὲν ἐτράβηξες σὺ τὴν δικὴν μας τὴν τρομάρα, θὰ σοὺ τὰ διηγηθῶ καὶ θὰ ἰδῇς.

Παρετήρησα ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες πείθονται πάντοτε ἰδίως ἐκ τῆς φρασσεολογίας, ἣν δὲν ἐννοοῦσι, καὶ ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ἐγὼ κατεπεῖσθην ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴν τοῦ φίλου μου ρητορικὴν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου ἀπέβαλλον τὸν ταξειδιώτην καὶ ἐνεδυσμένην τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ὁ μετασχηματισμὸς μου καὶ ἐκλείον τὰς ἀποσκευάς μου, τότε μόνον παρετήρησα ὅτι ὠμοιάζον ἔξωθεν μεγαλοπρεπεῖς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ἐφ' ὧν ἐπεκαθίσαν νέφη ἀετῶν, ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τελωνείου ἐκεῖ-προσεπικολληθέντα. Καὶ ὡς Ἕλληνα ἀληθῆ καὶ ἀνὴρ μεγαλοῖδεάτης ὀλίγου δεῖν ἐδάκρυον ἐπὶ τῇ φυγαδεύσει τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῶν Παλαιολόγων ἐμβλήματος καὶ τοῦ